

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **A. G.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2009, vedeném u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 19 Cad 135/2009, o námitce podjatosti uplatněné žalobkyní,

t a k t o :

Soudkyně Krajského soudu v Ostravě JUDr. Bohuslava Drahošová **není vyloučena** z projednání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 19 Cad 135/2009.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně vznesla dne 30. 11. 2010 při jednání o shora uvedené věci u Krajského soudu v Ostravě námitku podjatosti vůči soudkyni tohoto soudu JUDr. Bohuslavě Drahošové, které byla tato věc jako samosoudkyni přidělena k projednání a rozhodnutí.

Z protokolu o jednání ze dne 30. 11. 2010 se podává, že žalobkyně vznesla námitku podjatosti z důvodu, že soudkyně JUDr. Bohuslava Drahošová údajně byla proti žalobkyni od počátku podjatá. To odvozuje ze skutečnosti, že jí JUDr. Drahošová na otázku, zda je MUDr. K. soudní znalec, odpověděla, že se jedná o člověka vysokoškolsky vzdělaného. Žalobkyně si ale ověřila, že je to „obyčejný posudkový lékař“. Žalobkyně do protokolu rovněž uvedla, že se jmenovaná soudkyně od počátku zastávala lékařů a žalobkyně u ní neměla žádné zastání.

Samosoudkyně JUDr. Bohuslava Drahošová k námitce podjatosti své osoby uvedla, že se necítí být podjata z projednávání a rozhodování, neboť k této věci ani k účastníkům řízení nemá žádný vztah.

Nejvyšší správní soud posoudil vznesenou námitku podjatosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Princip nestranného, nezávislého a spravedlivého rozhodování představuje základní pilíř a předpoklad fungování soudní moci; tento princip jsou proto všichni soudci povinni ctít a naplňovat. Podle ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní

(dále jen „s. ř. s.“), jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci mj. i tehdy, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Důvodem vyloučení je tedy taková povaha subjektivního vztahu soudce k věci samé, k účastníkům či jejich zástupcům, která je natolik objektivizovatelná, že lze důvodně pochybovat o soudcově nepodjatosti.

Nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní psychický vztah soudce k projednávané věci. Při posuzování námítky podjatosti je však třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezaujatosti soudce v konkrétním případě. Jak se k této otázce vyjádřil Ústavní soud, vyloučení soudce z projednávání a rozhodování ve věci má být založeno nikoliv jen na skutečně prokázané podjatosti, ale již tehdy, jestliže lze mít pochybnosti o jeho nepodjatosti; při posuzování této otázky je tedy třeba učinit úvahu, zda – s ohledem na okolnosti případu – lze mít za to, že by soudce podjatý mohl být (viz nález sp. zn. I. ÚS 167/94, sv. 6, nález č. 127 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Otázka podjatosti nemůže být ve všech případech postavena zcela najisto, nicméně rozhodovat o této otázce je nutno vždy na základě existujících objektivních skutečností, které k subjektivním pochybnostem osob zúčastněných na řízení vedou. K vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci však může v zásadě dojít teprve tehdy, když je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat (srov. nález sp. zn. II. ÚS 105/01, sv. 23, nález č. 98 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>).

Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný.

V posuzovaném případě je rozhodováno o vyloučení soudkyně z projednávání a rozhodování v řízení o vznesené žalobě z důvodů, které – tak jak je žalobkyně uvedla - nevyvolávají pochybnosti o nezaujatosti soudkyně v tomto případě. Pokud žalobkyně podjatost soudkyně dokládá na tom, že ji soudkyně údajně uvedla v omyl tvrzením

o kvalifikaci posudkového lékaře, činí tak na základě nesprávného vyhodnocení této odpovědi, resp. neznalosti. Pokud soudkyně o posudkovém lékaři MUDr. S. K. uvedla, že má vysokoškolské vzdělání, jedná se o skutečnost, kterou je možné snadno vyvodit z vysokoškolského titulu „doktor medicíny“ („MUDr.“), který tento lékař užívá. Tento titul se podle § 46 odst. 4 písm. c) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), uděluje absolventům vysokoškolského studia v oblasti lékařství.

Pokud žalobkyně tvrdí, že se soudkyně „od počátku zastávala lékařů“, aniž by uvedla další okolnosti, jež by mohly k pochybnostem o nezaujatosti soudkyně vést, Nejvyšší správní soud, který sám takové okolnosti v daném případě neshledal, nemůže námítkou žalobkyně přisvědčit.

Nejvyšší správní soud proto rozhodl o námitce podjatosti tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení (§ 8 odst. 5 věta čtvrtá s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s. a contr.).

V Brně dne 14. prosince 2010

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu